

Gazdatanácsok Szövetsége

Nyílt levél a parlamenterekhez

2013.06.08, Izsák, 2013. június 8.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak!

Tudják Önök, hogy mit cselekszenek, ha a földforgalmi törvényt beleegyezésünk nélkül fogadják el? Tudják-e a képviselői székekben a hölgyek és urak, hogy semmis lesz erkölcsileg, alkotmányosan, ha olyasmit nem vesznek figyelembe, hogy a föld a nemzeté, hogy a képviselők a munkájukról, döntéseikről végső soron a nemzetnek tartoznak elszámolni, hogy a föld tőke nem lehet, sem másként indokolva szabad forgalmú áru a nemzetközi viszonylatokban, mert ez fogalmi képtelenség? Az is fogalmi képtelenség, hogy szembemennek az ENSZ „A Gazdasági, Szociális és Kulturális Jogok Nemzetközi Egyezség okmányával” (1976), amelyből idézzük:

„I. RÉSZ

(1) Minden népnek joga van az önrendelkezésére. E jog értelmében a népek szabadon határozzák meg politikai rendszerüket és szabadon biztosítják gazdasági, társadalmi és kulturális fejlődésüket. ...

(2) Céljai elérése érdekében minden nép - a kölcsönös előnyök elvén alapuló nemzetközi gazdasági együttműködésből és a nemzetközi jogból eredő kötelezettségeinek a tiszteletben tartásával - szabadon rendelkezik természeti kincseivel és erőforrásaival. Semmilyen körülmények között sem fosztható meg valamely nép a létfenntartásához szükséges eszközeitől. ...

hoz szükséges eszközeitől. ...

5. cikk

(1) Az Egyezségokmány egyetlen rendelkezését sem lehet úgy értelmezni, hogy az jogot adna bármely államnak, csoportnak vagy személynek olyan tevékenység kifejtésére, vagy olyan cselekedetre, amely az Egyezségokmányban elismert jogok és szabadságok bármelyikének megsemmisítésére vagy azoknak az Egyezségokmányban meghatározottnál nagyobb mértékben való korlátozására irányul.

(2) A valamely országban törvény, egyezmény, rendelet vagy szokás által elismert vagy annak alapján hatályban levő egyetlen alapvető emberi jog korlátozása vagy csorbítása sem engedhető meg azzal az ürüggyel, hogy az Egyezségokmány az ilyen jogokat nem vagy csak kisebb mértékben ismeri el.”

Mint Önök is tudják, a magyar alkotmány úgynevezett íratlan, szokásjogi alkotmány, amely kifejezés éppen az ilyen alapvető kérdésekre vonatkozik, amikor is a természetjogi evidenciákra való szóbeli hivatkozás még az itt idézett ENSZ egyezségokmány szerint is felülír bármely írott és hatalommal szankcionált jogszabályt, előírást (hozták azt a múltban akárkik, vagy hozzák azt a jövőben akárkik).

De mit beszélünk itt Önöknek, akik – de facto

– régen kiléptek az ENSZ-ből uniójukkal együtt, felmondva egyebek közt az 1976-os egyezségokmányt, amit megtehetnek (mert úgymond a tőkeérdek megtilthatja a terhére eső jogalkotást?!).

Száguldozhat az esztelen erőszak forgószélként amerre neki tetszik, ne feledjék, éppen csak legitimitást nem markolhat fel mellé (mert az emberi személy és az élő közösségek szuverenitása, felelős szabadsága terhére, azaz sérelmére legitím módon semmiféle jogalkotás nem működhet). Ne feledjék, az erőszak útjára készülnek lépni, éppenséggel a szóvaldöntéssel megvalósuló, a képviseltek érdekét semmibe vevő, tőlük idegen érdeket szolgáló – de minden alkotmányos legitimitás nélküli erőszak útjára. Képletesen, amitől az árvíz fenyegette országház mennyezete omolhatna magukra. Nem elég az árvíz? Miért tetézni a bajt sokkal nagyobb és rosszabb döntésekkel (mint az árvizeket generáló elhibázott gátak további magasítása)?

A Gazdatanácsok Szövetsége Izsáki Gazdaggyűlése nevében: Fáy Árpád, Tamási Béláné, Dr. Boór Ferenc

Lásd még a 6. oldalon:

12 pont arról, hogy miért nem védi meg a magyar földet a készülő földforgalmi törvény

Nemzeti skizofrénia, avagy: „Na, és?!”

(folytatás az első oldalról)

Halálhörgés és rettenetes kínok kísérik Horn Gyulát utolsó útjára. Egy nemzet levert, a pufajkások által vérbefojtott forradalmának ártatlan áldozatai, a Nyugatnál történt decemberi vérengzés halott kismamájának zokogása és a fejbe talált csecsemő sírása kíséri Horn Gyulát a dízsír helyre... s talán még egyik szeretetszolgálatos papbarátja be is szenteli a koporsóját... hogy hitelesebb legyen a nemzeti gyász.

Ha ma dr. Csatóry meghalna, és a kormány dísztemetést akarna adni neki, vajon hány taknyos kommunista és politikai zsidó rohanna a nemzetközi fórumokhoz, Magyarország ellen áskálódni? Pedig Csatóry nem éltél, csupán vádlott. Igaz, Horn Gyulát sem ítélték el, mert véletlenül eltűnt néhány olyan dokumentum a Történeti Hivatalból, amelyekről fotó készült ugyan, de az eredetinek lába kelt. Horn Gyula bizonyíthatóan egy olyan szervezet tagja volt önként, amely a nemzet forradalmát dobtáras géppisztolyokkal, a megszállók oldalán harcolva taposta el, fojtotta vérbe...

Biszku is dísztemetést kap majd? Jár neki, mint a kiemelt nyugdíj huszonhárom évvel a „rendszerátvétel” után? És minden gyilkos kommunista a demokrácia kegyeltjévé avanzsál és díszbeszédűl a dízsír helyig minden megilleti őket?

Akik pedig annak a rendszernek a gyilkosságait, kínzásait és rettenetét átéltek, sírjanak és vegyenek gyászruhát, mert a Parlamentben méltatják a gyilkos

párt pufajkás gárdájának a tagját? Gyalázat ez így... Mindszentynek szobrot állítanak, Horthyt ócsárolják, nem lehet róla utcaból elnevezni, de ahogy ismerem a mai politikát, hamarosan lesz Horn Gyula utca... talán a Mindszenty tér mellett...

Horn életében egyetlen dolog volt, amit javára írhatunk. Felismerte Gyurcsányban az ellenséget, és igaza lett. Édeskevé ez egy mások által nagyformátumú politikusként nevezett törpétől, de legalább egy pozitívum az életében. Egy, amivel senkinek nem ártott, nem lőtt és e felismerésben nem volt kegyetlen. Semmi más nem lehet a javára írni. Mert soha nem kért bocsánatot azért, amit a magyar nemzet ellen tett, amit a Cölöpökben leírt... ami, aki volt – Horn Gyula, a pufajkás. Bocsánatkérés nélkül pedig nem lehet megbocsájtani.

Vegyük tehát száma azokat, akiket nem tisztelhetünk, mert a Mazsihisz, a kommunista Acél György által kinevezett volt pufajkás vezére nem engedi... Gróf Teleki Pál, Tormay Cecil, Nyíró József, Prohászka Ottokár, Zadravecz István, Stern Samu... de nem sorolom. A lényeg, hogy elhatalmasodott a nemzeti skizofrénia... érthetetlen az ellentmondások tömege, és fájón sértő, hogy más nemzeteket védenek a magyar törvények, ám a magyar nemzet érzékenységre a magyar törvények nincsenek tekintetel...

Horn elsirották a magyar parlamentben, huszonhárom évvel a rendszerváltás után, amikor a volt gyilkosok még kiemelt nyugdíjat kapnak, a meghurcoltak nem!

Hogyan lehetséges, hogy a magyar Parlamentben tisztelegnek egy 1956-ot leverő pufajkás emléke előtt, s a fényképéhez tett virágcsokron nemzeti trikolor van herceg kis masnira kötve... Azonban, alig hiszem, hogy a két tömeggyilkos, Ceausescu vagy Erich Honecker bandájából bárkinek dísztemetés járna manapság Bukarestben vagy Szászországban.

Ismertem személyesen Horn Gyulát, aki akár

szimpatikus is lehetett volna, hiszen órákat töltöttem vele együtt egy-egy interjú alkalmával... és nem bántott meg, nem tett megjegyzést nemzeti elkötelezettségem és köztudott kommunistaelenességem miatt. Sőt, interjúra bármikor fogadott. Mégsem tudok részvétellel, kegyelettel emlékezni rá, mert amikor láttam, amikor beszéltem, amikor interjút készítettem vele, Walter Jenő, a vak telefonista, nagyapám egykori segédje jelent meg előttem, ahogy hátulról eltalálja egy pufajkás golyója, ahogy a vak, egykori kefekötősegéd fájalmában eldobja a fehér botot, felordít és összeesik. S ahogy a szintén világtalan feleség zokogva borul az udvaron ártatlanul, heccből lelőtt vak emberre, a támaszára, akit szeretett...

Lehet, hogy haragudni fognak rám sokan e cikk miatt, de Horn Gyulát halálában sem tudom dicsérni, mint nem tudtam Décsi Gyulát sem elsírni 1989-ben bekövetkezett halálakor... Mert róla az jutott az eszembe, ahogy hasba rúgja, majd gumibottal, kegyetlen dühvel megveri a cellában Magyarország Hercegrímását...

Búcsúzzunk Horn Gyulától... Ne haraggal, hanem megbocsájtással, Istenre bízva a döntést felette. Búcsúzzunk Horn Gyulától egy ideillő Arany János vers utolsó tizenkét sorával azok helyett is, akik valahol a pesti aszfalt alatt, tömegsírban vagy másutt, jelöletlenül nyugvóhelyen pihennek a pufajkások 1956-os ámokfutásának következményeképpen. Nyugodjanak békében!

Áll néma csend; légy szárnya bent,
Se kiűn, nem hallatik:
„Fejére szól, ki szót emel!
Király nem alhatik.”

Ha, ha! elő síp, dob, zene!
Harsogjon harsona:
Fülembe zúgja átkait
A welszi lakoma...

De túl zenén, túl síp-dobon,
Riadó kürtön át:
Ötszáz énekli hangosan
A vértanúk dalát.